

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/22/2026
Identifikačné číslo spisu: 4114010763
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:4114010763.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu, sudkyne JUDr. Beáty Javorkovej a sudcu JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvinenej F. X. I. a spol. pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 s použitím § 138 písm. j) Trestného zákona, § 127 ods. 12 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 21. apríla 2026 v Bratislave, o dovolaní obvinenej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 3. októbra 2024, sp. zn. 4To/111/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej F. X. I. odmieta.

Odôvodnenie

I.
Konanie predchádzajúce dovolaniu

Okresný súd Nitra (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 10. mája 2023, sp. zn. 5T/72/2014 uznal obvinenú F. X. I. (ďalej aj „obvinená“) vinnou v bode 1), 3) a 4) z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. j) Trestného zákona, § 127 ods. 12 Trestného zákona, v bode 3) spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a obvineného M. X. v bode 2) a 3) vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. j) Trestného zákona, § 127 ods. 12 Trestného zákona, v bode 3) spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

v bode 1)
v období asi od 8. mája 2006 do 3. novembra 2006, ako samostatne zárobkovo činná osoba podnikajúca v oblasti dopravy pod obchodným názvom F. F. - F. & F. C. Q., postupne objednala u rôznych autodopravcov prepravy tovaru na území SR a v zahraničí, pričom po vykonaní každej prepravy autodopravcami a vystavení faktúr tieto obžalovaná autodopravcom neuhradila napriek tomu, že

objednávateľa preprav tovaru, pre ktorých obžalovaná doprava sprostredkovala, za tieto prepravy riadne obžalovanej zaplatili, tieto peniaze nepoužila na plnenie svojich záväzkov z podnikateľskej činnosti, prostredníctvom účtu vedeného v Slovenskej sporiteľni pre spoločnosť F. & F. C. nevykonávala žiadne úhrady, všetky peniaze použila pre vlastnú potrebu, čím spôsobila poškodenému T. X. - T. B. škodu vo výške 671,51 Eur, poškodenému E. G. škodu vo výške 296,25 Eur, poškodenému P. F. škodu vo výške 513,51 Eur, poškodenej Ing. K. O. - T. škodu vo výške 513,50 Eur, poškodenému F. E. - E. škodu vo výške 711,01 Eur, poškodenému K. V. škodu vo výške 138,25 Eur, poškodenému F. G. - K. škodu vo výške 197,50 Eur, poškodenému X. C. škodu vo výške 632,01 Eur, poškodenému G. K. - Q. s. r. o. škodu vo výške 197,50 Eur, poškodenému L. F. škodu vo výške 434,50 Eur, poškodenej spoločnosti D. Q. XXXX škodu vo výške 395 Eur, poškodenému Š. X. škodu vo výške 158 Eur,

v bode 2)

v období od začiatku februára 2007 do 23. júla 2007 ako spoločník a aj konateľ spoločnosti F. C. s.r.o. so sídlom v E. postupne objednal u rôznych autodopravcov prepravu tovaru na území Slovenska a v zahraničí, po vykonaní každej prepravy tovaru jednotliví autodopravcovia vystavili faktúry na zaplatenie dopravy, tieto faktúry obžalovaný poškodeným autodopravcom nezaplatil, na ich urgencie nereagoval a s poškodenými úplne prestal komunikovať, hoci objednávateľa prepravy tovaru, pre ktorých obžalovaný cez systém J. K. prepravu sprostredkoval, obžalovanému za prepravu riadne zaplatili a peniaze zaslali na účet spoločnosti F. C. s.r.o., obžalovaný tieto peniaze vyberal v hotovosti a používal na súkromné účely, nevykonával žiadne úhrady autodopravcom, čím poškodenému F. A. spôsobil škodu vo výške 395 eur, poškodenému V. O. škodu vo výške 256,75 Eur, poškodenému I. E. škodu vo výške 1.185,02 Eur, poškodenej spol. Q. s.r.o. K. škodu vo výške 829,52 Eur, poškodenému K. P. škodu vo výške 237 Eur, poškodenej Ing. T. A. - M. škodu vo výške 1.244,27 Eur, poškodenej spol. V. Q. s.r.o. škodu vo výške 1.066,52 Eur, poškodenému spol. Olympia Q. s.r.o. škodu vo výške 829,51 Eur, poškodenému G. G. - J. škodu vo výške 711,01 Eur, poškodenému D. Q. - T. škodu vo výške 395,01 Eur, poškodenej spol. X..Q..K. s.r.o. škodu vo výške 948,01 Eur, poškodenej spol. X. -A., s.r.o. škodu vo výške 762 Eur, poškodenému F. L. škodu vo výške 237 Eur, poškodenej spol. Q. - K. škodu vo výške 316 Eur, poškodenému F. O. - T. škodu vo výške 237 Eur, poškodenému F. C. - C. K. škodu vo výške 869,01 Eur, spol. X. - J. s.r.o. škodu vo výške 1.106,02 Eur, poškodenému F. G. K. K. škodu vo výške 770,26 Eur, poškodenému L. J. - T. J. škodu vo výške 4.284 Eur, spoločnosti O. Q. s.r.o. ČR škodu vo výške 995,81 Eur, poškodenému V. A. - V. K. Č. škodu vo výške 2.400 Eur,

v bode 3)

v období najmenej od 24. júla 2007 do 31. októbra 2007 v Nitre, spoločne po predchádzajúcej dohode, potom čo V. E. dali zapísať ako konateľa a majiteľa obchodného podielu spoločnosti s obchodným názvom C. E. s.r.o. Z., podnikajúcej v oblasti dopravy, s tým, že mu dajú nejaké peniaze, ale nebude musieť nič robiť, len občas podpíše nejaké papiere, obaja vystupovali v mene spoločnosti C. E. s.r.o. Z. a postupne objednávali u rôznych autodopravcov prepravy tovaru na území SR a v zahraničí, pričom po vykonaní každej prepravy autodopravcami a vystavení faktúr, tieto obžalovaní autodopravcom neuhradili napriek tomu, že objednávateľa preprav tovaru, pre ktorých obžalovaní dopravu sprostredkovali, za tieto prepravy obžalovaným riadne zaplatili, tieto peniaze nepoužili na plnenie svojich záväzkov z podnikateľskej činnosti, prostredníctvom účtu vedeného v Tatra banke pre spoločnosť C. E. s.r.o. nevykonávali žiadne úhrady, všetky peniaze z účtu vyberali a použili pre vlastnú potrebu, čím spôsobili poškodenému F. L. škodu vo výške 1.999,20 Eur, poškodenému V. s.r.o. F. škodu vo výške 1.130,50 Eur, poškodenému V. P. škodu vo výške 316,01 Eur, poškodenému P. O. škodu vo výške 474,01 Eur, poškodenému K. K. s.r.o. škodu vo výške 790 Eur, poškodenému T. E. škodu vo výške 355,50 Eur, poškodenému U. A. škodu vo výške 1.505,26 Eur, poškodenému Ľ. A. škodu výške 237 Eur, poškodenému J. K. s.r.o. škodu vo výške 790,01 Eur, poškodenému P. K. škodu vo výške 2.903,60 Eur, poškodenému X. F. škodu vo výške 3.998 Eur, poškodenému G. K. M. škodu vo výške 434 Eur, poškodenému L. Š. škodu vo výške 395 Eur, poškodenému E. X. škodu vo výške 1.059,10 Eur, poškodenému F. F. škodu vo výške 110,60 Eur, poškodenému C.. Q. Q. s.r.o. škodu vo výške 474 Eur, poškodenému P. A. škodu vo výške 414,92 Eur, poškodenému P. A. škodu vo výške 1.303,52 Eur, poškodenému F. B. škodu vo výške 999,60 Eur,

v bode 4)

v časovom období od mesiaca marec 2008 do mesiaca júl 2008 v Nitre, vystupujúc v mene firmy O.M. X. - L. so sídlom v X., ako sprostredkovateľa nákladnej prepravy tovaru, telefonicky alebo faxom objednala prepravu tovaru s tým, že následne po jej realizácii boli prepravcami vystavené faktúry a to:

- firmou M. U. - U. K. so sídlom Z. I. faktúra číslo 2008/83 vystavená dňa 13.3.2008 vo výške 7 140,- Slovenských korún, čo podľa § 567b Trestného poriadku po prepočte podľa konverzného kurzu a zaokrúhlení podľa pravidiel zaokrúhľovania a ďalších pravidiel prechodu na euro ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom predstavuje 237 Eur,

- firmou P. X. - B. so sídlom Z. F. Z. V., faktúra číslo 0800177 vystavená dňa 12. apríla 2008 vo výške 8 330,- Slovenských korún, čo podľa § 567b Trestného

poriadku po prepočte podľa konverzného kurzu a zaokrúhlení podľa pravidiel zaokrúhľovania a ďalších pravidiel prechodu na euro ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom predstavuje 276,50 Eur a faktúra číslo 0800267 vystavená dňa 28. mája 2008 vo výške 3 570,- Slovenských korún, čo podľa § 567b Trestného poriadku po prepočte podľa konverzného kurzu a zaokrúhlení podľa pravidiel zaokrúhľovania a ďalších pravidiel prechodu na euro ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom predstavuje 118,50 Eur,

- firmou Q. P. J. so sídlom K., faktúry pod číslami 1804238 vystavená dňa 22. apríla 2008 na sumu 1130,50 Eur, 1804372 vystavená dňa 2. mája 2008 na sumu 1309 Eur, 1804431 vystavená dňa 5. mája 2008 na sumu 833 Eur, 1805093 vystavená dňa 15. mája 2008 na sumu 833 Eur, 1805299 vystavená dňa 30. mája 2008 na sumu 1309 Eur, 1805371 vystavená dňa 4. júna 2008 na sumu 892,50 Eur, 1805381 vystavená dňa 6. júna 2008 na sumu 1190 Eur, 1806098 vystavená dňa 13. júna 2008 na sumu 892,50 Eur, 1806142 vystavená dňa 16. júna 2008 na sumu 892,50 Eur, 1806231 vystavená dňa 20. júna 2008 na sumu 892,50 Eur, 1806234 vystavená dňa 20. júna 2008 na sumu 1130,50 Eur, 1806249 vystavená dňa 23. júna 2008 na sumu 892,50 Eur, 1806283 vystavená dňa 24. júna 2008 na sumu 1011,50 Eur, 1806331 vystavená dňa 30. júna 2008 na sumu 1309 Eur, 1806344 vystavená dňa 30. júna 2008 na sumu 1428 Eur, 1806399 vystavená dňa 2. júla 2008 na sumu 952 Eur, 1806426 vystavená dňa 4. júla 2008 na sumu 892,50 Eur, 1807043 vystavená dňa 7. júla 2008 na sumu 892,50 Eur a 1807088 vystavená dňa 14. júla 2008 na sumu 892,50 Eur, v celkovej výške 589 731,50 Slovenských korún, čo podľa § 567b Trestného poriadku po prepočte podľa konverzného kurzu a zaokrúhlení podľa pravidiel zaokrúhľovania a ďalších pravidiel prechodu na euro ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom predstavuje 19 575,50 Eur,

- firmou P. Š. so sídlom Z. Blatnica, faktúra číslo 080064 vystavená dňa 13. júna 2008 vo výške 27 027,55 Slovenských korún, čo podľa § 567b Trestného poriadku po prepočte podľa konverzného kurzu a zaokrúhlení podľa pravidiel zaokrúhľovania a ďalších pravidiel prechodu na euro ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom predstavuje 897,15 Eur,

k úhrade ktorých však nedošlo a to napriek tomu, že zo strany prvotných zadávateľov objednávok a odberateľov prepravy tovaru, pre ktorých F. X. - I. jej realizáciu takto v mene nastrčenej firmy O. X. - L. so sídlom v X. sprostredkovala, došlo za sprostredkovanie prepravy k úhrade na základe fakturácie firme F. C. so sídlom v Q., patriacej F. X. - I., pričom obžalovaná predstierala, že objednané prepravy postúpila firme O. X. - L. so sídlom v Pezinku, v mene ktorej vystupovala, čím vzbudila dojem, že k uhradeniu cien prepravy štyrom poškodeným firmám M. U. - U. K., P. X. - B., Q. P. J., P. Š., ktorí vystavovali faktúry za vykonané prepravy nastrčenej firme O. X. - L. so sídlom v Pezinku, ktorú v skutočnosti riadila obžalovaná, dôjde firmou O. X. - L., a nie ňou, a takto sa obohatila na úkor poškodených a spôsobila im škodu v celkovej výške 635 798,70 Slovenských korún, čo podľa § 567b Trestného poriadku po prepočte podľa konverzného kurzu a zaokrúhlení podľa pravidiel zaokrúhľovania a ďalších pravidiel prechodu na euro ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom predstavuje 21 104,65 Eur.

Okresný súd podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, zistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nezistiac prit'azujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 41 ods. 3 Trestného zákona uložil obvinenej F. X. I. spoločný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon uloženého trestu obvinenej podmieniene odložil a

zároveň uložil probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd určil na 3 (tri) roky.

Okresný súd ďalej rozhodol podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona a uložil obvinenej povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť podľa svojich schopností a možností v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodeným a podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona jej uložil povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Obvinenému M. X. podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, zistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nezistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona a § 41 ods. 3 Trestného zákona uložil okresný súd spoločný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd výkon uloženého trestu obvinenému podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov. Zároveň mu podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona uložil povinnosť, aby v skúšobnej dobe nahradil podľa svojich schopností a možností poškodeným spôsobenú škodu.

Zároveň okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obom obvineným povinnosť nahradiť škodu poškodeným, každému zvlášť, ale aj spoločne a nerozdielne, vo výške uvedenej v rozsudku okresného súdu.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodených: spoločnosť J. K. s.r.o., U. A., P. A., X. D., a B. s.r.o. odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 3. októbra 2024, sp. zn. 4To/111/2023 podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 2 ods. Trestného zákona zrušil vyššie uvedený rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Nitra z 28. mája 2021, sp. zn. 1T/128/2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 24. februára 2022, sp. zn. 4To/72/2021 (vo vzťahu k M. X.) ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v tomto výroku o vine svoj podklad a výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Nitra z 8. septembra 2022 sp. zn. 5T/34/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 9. mája 2023, sp. zn. 1To/17/2023 (vo vzťahu k F. X. I.) ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v tomto výroku o vine svoj podklad a obvinenú F. X. I. uznal v bodoch 1), 3) a 4) vinnou z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. j) Trestného zákona, § 127 ods. 12 Trestného zákona, v bode 3) spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“) a obvineného M. X. uznal v bodoch 2) a 3) vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. j) Trestného zákona, § 127 ods. 12 Trestného zákona, v bode 3) spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na totožnom skutkovom základe ako v rozsudku Okresného súdu Nitra z 10. mája 2023, sp. zn. 5T/72/2014.

Krajský súd podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona zistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nezistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 3 Trestného zákona uložil obvinenej F. X. I. spoločný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona jej výkon uloženého trestu podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona jej uložil skúšobnú dobu 5 (päť) rokov. Zároveň jej krajský súd podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona uložil povinnosť v skúšobnej dobe nahradiť podľa svojich schopností poškodeným spôsobenú škodu.

Krajský súd podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, zistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nezistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 3 Trestného zákona uložil obvinenému M. X. spoločný trest

odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon uloženého trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu 5 (päť) rokov. Zároveň mu podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona uložil povinnosť v skúšobnej dobe nahradiť podľa svojich schopností poškodeným spôsobenú škodu.

Krajský súd zároveň rozhodol o povinnosti obvinených nahradiť škodu totožným spôsobom ako okresný súd, a zároveň odvolanie prokurátora a poškodeného U. A. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

Dovolanie a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému rozsudku krajského súdu podala obvinená F. X. I. dovolanie vlastným písomným podaním 13. marca 2025, doplneným o podanie prostredníctvom obhajcu 24. júla 2025 z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinená uviedla, že 27. septembra 2024 žiadala nahliadnuť do spisu a 1. októbra 2024 bola táto žiadosť doručená zákonnej sudkyňi, ktorá neumožnila nahliadnutie do spisu s tým, že dva dni pred verejným zasadnutím sa spis nachádza u členov senátu za účelom štúdia. Dňa 2. októbra 2024 obvinená požiadala o odročenie verejného zasadnutia, ktoré sa malo konať 3. októbra 2024 z dôvodu, že jej nebolo umožnené nahliadnutie do spisu. Tejto žiadosti nebolo vyhovené. Obvinená síce bola právne zastúpená, avšak jej osobne nebolo umožnené nahliadnuť do spisu, aby sa oboznámila s obsahom dôkazného materiálu bezprostredne pred vykonaním hlavného pojednávania. Uvedeným postupom bol porušený § 69 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a aj Európskeho súdu pre ľudské práva je právo obvineného na obhajobu nielen právom na zastúpenie, ale aj právom osobne sa oboznámiť s dôkazmi vedenými proti nemu. Právo na spravodlivý súdny proces je garantované čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Bez možnosti nahliadnuť do spisu nie je možné efektívne vykonávať právo na obhajobu. Odopretie práva bez zákonného dôvodu je považované za porušenie práva na obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces. Právo na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie a je nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Neumožnenie nahliadnuť do spisu zásadným spôsobom narušilo postavenie obvinenej, nakoľko nemohla uplatniť všetky procesné možnosti na svoju adekvátnu obranu v trestnom konaní. Uvedené je naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinená uviedla, že jej bol uložený trest vo výmere 3 roky s podmienčným odkladom 5 rokov. Zároveň jej bola uložená povinnosť nahradiť škodu. Vzhľadom na časový odstup viac než 17 rokov, dlhý priebeh trestného konania a legislatívnu zmenu ide o trest, ktorý považuje za neprimeraný.

Za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinená považovala absenciu základných znakov pokračovacieho trestného činu, najmä jednotného zámeru. Namietala aj a dlhší časový odstup medzi skutkami, nakoľko skutky časovo zasahovali obdobie od mája 2006 do októbra 2007 (rozmedzie 1,5 roka). Do skutku sa zahrnuli činy, ktoré boli premlčané. Takýto postup predstavuje porušenie práva so závažným dopadom na zákonnosť rozhodnutia. Platný právny poriadok nedefinuje presný časový úsek, ktorý musí byť splnený na vyhodnotenie skutkov ako pokračovacieho trestného činu, avšak z ustálenej judikatúry vyplýva, že má ísť o týždne alebo mesiace, v žiadnom prípade nemôže ísť o roky. V uvedenej veci nebol preukázaný jednotný zámer a úmysel obvinenej spáchať ďalšie čiastkové útoky. Skutky kladené jej za vinu sa týkajú viacerých obchodných vzťahov, rôznych obchodných partnerov a okolností, pričom preukazujú, že v danej veci jednoznačne absentuje presvedčivý dôkaz o existencii jednotného a sústavného úmyslu dopúšťať sa trestného konania v rôznych firmách ako jedného pokračovacieho trestného činu. Keďže jednotlivé skutky boli vyhodnotené

ako pokračovací trestný čin, uvedené malo za následok zvýšenie trestnej sadzby a predĺženie dokazovania.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátil na nové konanie, alternatívne, aby sám rozhodol o oslobodení spod obžaloby, alebo uložil miernejší trest.

* * * * *

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátor“) sa vyjadril k dovolaniu obvinenej podaním z 23. septembra 2025. K námietke obvinenej, že nešlo o pokračovací trestný čin uviedol, že časová súvislosť medzi jednotlivými útokmi, ktorá ich po objektívnej stránke spája v jeden celok nemôže byť odvodzovaná ani vylučovaná len s ohľadom na dĺžku doby, ktorá medzi jednotlivými útokmi uplynula (aj keby išlo o časový odstup prevyšujúci niekoľko mesiacov, či jeden rok) a musí byť hodnotená i v súvislosti s ďalšími okolnosťami prípadu, najmä v súvislosti s jednotiacim zámerom páchatela, predmetom čiastkových útokov a spôsobom spáchania čiastkových útokov.

Jednotiaci zámer páchatela je nevyhnutné posudzovať aj v kontexte ostatných objektívnych okolností prípadu. Z týchto objektívnych okolností možno tiež často usudzovať, či páchatel mal jednotiaci zámer pokračovať v páchaní toho istého trestného činu. Jednotiaci zámer je potrebné v trestnom konaní dokazovať a je ho možné vyvodiť, napr. z rovnakého spôsobu konania, keď páchatel odcudzuje stále tie isté predmety, z objektívnych súvislostí, ako je doba a miesto spáchania jednotlivých čiastkových útokov a podobne. Vždy je však potrebné hodnotiť všetky zistené okolnosti komplexne. Pri posudzovaní problematiky pokračovacieho trestného činu je rozhodujúcim kritériom objektívna súvislosť v čase, spôsobe páchania a predmete útoku a subjektívna súvislosť, predovšetkým jednotiaci zámer páchatela. Časová súvislosť má svoju relevanciu, ale je potrebné posudzovať ju s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, jednotiaci zámer nevynechávajúc.

Namietané časové obdobie medzi skutkami u obvinenej od novembra 2006 do júla 2007, ktoré predstavuje 8 mesiacov od ukončenia páchania skutku v bode 1), po začiatok páchania skutku v bode 3) napadnutého rozsudku nie je možné objektívne považovať za takú skutočnosť, ktorá aj s ohľadom na jednotiaci zámer oddeľuje jednotlivé pokračovacie trestné činy. Na tento časový úsek vplývala aj skutočnosť, že obvinená bola „nútená“ založiť novú spoločnosť C. E., s.r.o., ktorú napísala na „bieleho koňa“ z dôvodu, že jej prvotná spoločnosť, cez ktorú predmetné podvody robila sa stala nekontaktnou a táto spoločnosť už mala poškodenú reputáciu v rámci prepravných spoločností. Z tohto dôvodu okresný súd (a rovnako tak krajský súd) správne zahrnul predmetné dva čiastkové útoky v rámci pokračovacieho trestného činu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že v predmetnej veci nedošlo k uloženiu trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že obvinená bola zastúpená obhajkyňou v rámci celého trestného konania, podala odvolanie, ktoré bolo predmetom prieskumu na krajskom súde, pričom všetky vyjadrenia (odvolania zo strany prokurátora a poškodeného) jej boli doručené a vyjadrila sa k nim. Z dostupného spisového materiálu, ktorý má prokurátor k dispozícii nevyplýva, že by boli doručené podania, o ktorých by obvinená nemala vedomosť. Rovnako tak nie je zrejmé, že by obvinená túto skutočnosť namietala v priebehu verejného zasadnutia pred Krajským súdom v Nitre. V predmetnej veci teda zo strany Krajského súdu v Nitre nebolo porušené právo na obhajobu a už vôbec nie zásadným spôsobom, aby bolo spôsobilé naplniť dovolací dôvod v zmysle § 371 odsek 1 písm. c) Trestného zákona.

Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvinenej odmietol.

* * * * *

Spisový materiál bol spolu s podaným dovolaním Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 13. marca 2026.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“ (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinená namietala skutočnosť, že jej nebolo v odvolacom konaní umožnené dva dni pred verejným zasadnutím krajského súdu nahliadnúť do spisu z dôvodu, že spis sa nachádzal u členov senátu za účelom štúdia. Uvedeným postupom jej nebolo umožnené adekvátne sa brániť v trestnom konaní a využiť všetky procesné možnosti.

Podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku obvinený, obhajca, poškodený, oznamovateľ, ak nie je zároveň poškodeným a zúčastnená osoba, splnomocnenec, ustanovený opatrovník a v konaní pred súdom prokurátor, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a asistent prokurátora majú právo nazerať do spisov s výnimkou zápisnice o hlasovaní a časti spisu obsahujúcej údaje o totožnosti chráneného svedka, ohrozeného svedka alebo svedka, ktorého totožnosť je utajená, a krycie údaje o totožnosti agenta, robiť si z nich výpisky a poznámky a obstarávať si na svoje trovy kópie spisov a ich častí; také trovy neuhrádza prokurátor, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a asistent prokurátora. Také isté právo má zákonný zástupca obvineného, poškodeného a zúčastnenej osoby, ak tieto osoby sú pozbavené spôsobilosti na právne úkony alebo ich spôsobilosť na právne úkony je obmedzená. Iné osoby tak môžu urobiť so súhlasom predsedu senátu a v prípravnom konaní so súhlasom orgánu činného v trestnom konaní, len ak je to potrebné na uplatnenie ich práv.

K uvedenej námietke obvinenej je potrebné najskôr na ozrejmienie uviesť nasledovné skutočnosti. Spisový materiál bol spolu s odvolaním obvinenej krajskému súdu predložený 23. novembra 2023. Termín verejného zasadnutia súd určil na 21. marca 2024, upovedomenie si obvinená prevzala 25. januára 2024. Obvinená pôvodne nebola zastúpená obhajcom, pričom na uvedený termín sa bez ospravedlnenia nedostavila. Z dôvodu novely Trestného poriadku účinnej od 15. marca 2024 s poukazom na § 37 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, bola v prípade obvinenej už povinná obhajoba a preto súd verejně zasadnutie odročil na 4. júla 2024. Opatrením z 25. apríla 2024 súd obvinenej ustanovil obhajkyňu (č. l. 2190), ktorá obhajobu obvinenej prevzala 30. apríla 2024 spolu s termínom verejného zasadnutia určeným na 4. júla 2024 (č. l. 2192). Obhajkyňa 9. mája 2024 študovala spisový materiál (č. l. 2193). Dňa 30. mája 2024 doručila obvinená krajskému súdu návrh na prerušenie trestného stíhania

spolu so žiadosťou o odročenie verejného zasadnutia (č. l. 2195 - 2200). Súd zrušil uvedený termín a určil nový, v poradí už tretí termín verejného zasadnutia na 3. októbra 2024, ktorý si obvinená prevzala 11. júla 2024 a jej obhajkyňa 4. júla 2024. Dňa 1. októbra 2024 (je potrebné podotknúť, že po takmer 8 mesiacoch od prvého upovedomenia obvinenej o termíne verejného zasadnutia na krajskom súde) obvinená súdu doručila žiadosť o nahliadnutie do spisu (č. l. 2210). Predsedníčka senátu nedala súhlas na nahliadnutie do spisu z dôvodu, že dva dni pred verejným zasadnutím sa spis nachádzal u členov senátu za účelom jeho štúdia. Následne 2. októbra 2024 obvinená súdu doručila žiadosť o odročenie verejného zasadnutia z dôvodu, že jej súd neumožnil nahliadnutie do spisu. Verejné zasadnutie nariadené na 3. októbra 2024 sa konalo v neprítomnosti obvinenej, avšak v prítomnosti jej obhajkyne. Potom, čo krajský súd konštatoval, že niet zákonného dôvodu, ani prekážky na odročenie verejného zasadnutia, rozhodol v uvedenej trestnej veci rozsudkom.

Právo nazerať do spisu je jedným z práv garantujúcich zachovanie práva na spravodlivé konanie. Účelom práva nazerať do spisu je poskytnutie príležitosti oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami podstatnými pre postup a rozhodnutie vo veci, a tým aj v plnej miere umožniť predložiť súdu alebo orgánom činným v trestnom konaní vlastnú argumentáciu v záujme ochrany vlastných práv, a to nielen pokiaľ ide o konanie vo veci samej, ale aj v konaní o zákonnosti iných rozhodnutí, napríklad o väzbe (pozri primerane III. ÚS 163/03).

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku však chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod.

Porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe v zmysle § 37 Trestného poriadku. Ide obzvlášť o situáciu, keď obvinený po určité časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, prípadne ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že právo nazerať do spisu je neodmysliteľnou súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a tým, aj práva na obhajobu. Najvyšší súd posudzujúc konkrétne podmienky prípadu vo vzájomných súvislostiach konštatuje, že konaním krajského súdu síce došlo k porušeniu práva na obhajobu, avšak nie zásadným spôsobom. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že obhajkyňa obvinenej bola študovať spisový materiál takmer bezprostredne potom, čo bola obvinenej ustanovená, a to 9. mája 2024. Odvtedy nebol vo veci urobený žiadny procesný úkon. Obvinená mala dostatočný časový priestor na nahliadnutie do spisu od predloženia veci odvolaciemu súdu do termínu verejného zasadnutia. Na verejné zasadnutie 3. októbra 2024 sa obvinená nedostavila, zastupovala ju obhajkyňa, ktorá v plnom rozsahu obhajovala práva obvinenej so znalosťou spisového materiálu. Obvinená teda mala počas celého dovolacieho konania vytvorené podmienky pre plné uplatnenie procesných práv. Vzhľadom k tomu, že sa týchto práv počas 8 mesiacov nedožadovala, na verejné zasadnutie krajského súdu sa ani nedostavila, skôr jej konanie zodpovedá snahe o ďalšie zmarenie termínu verejného zasadnutia, potom ako už 2 krát spôsobila svojím konaním jeho zrušenie. Navyše je nevyhnutné priznať aj senátu krajského súdu (konkrétne trom jeho členom) právo oboznámiť sa s rozsiahlym spisovým materiálom pred konaním verejného zasadnutia v zložitej trestnej veci, najmä ak ide rozhodovať vo veci

rozsudkom. Aj napriek tomu, že odopretím práva obvinenej nazrieť do súdneho spisu došlo k porušeniu jej procesného práva, resp. práva na obhajobu, vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti sa to neprejavilo zásadným spôsobom na jej postavení s poukazom na skutočnosť, že jej práva boli v celom rozsahu uplatnené na verejnom zasadnutí prítomnou obhajkyňou, ako aj zdôrazniac skutočnosť, že išlo o odvolacie konanie, v ktorom od nápadu veci na odvolací súd až do konania verejného zasadnutia nebol vykonaný žiaden úkon. Nahliadnutie do spisu obvinenou by preto nemalo za následok ani odlišné rozhodnutie o vine obvinenej, intenzita tohto porušenia procesného práva obvinenej nedosiahla stupeň zásadnosti, ani neobmedzila jej právo brániť sa vzhľadom k tomu, že išlo o odvolacie konanie realizované krajským súdom na podklade odvolacích argumentov obvinenej a to za účasti jej obhajkyne. Nemožno z uvedených dôvodov preto konštatovať porušenie práva na obhajobu obvinenej zásadným spôsobom, a naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Dovolací dôvod podľa vyššie uvedeného ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku] je možné uplatniť len z dvoch dôvodov, a to v prípade, že bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, alebo, ak bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 58/2007, 86/2015).

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku obvinená namietala, že uložený trest je vzhľadom na odstup času neprimeraný.

V prvom rade sa žiada poukázať na skutočnosť, že nespokojnosť obvinenej s výškou uloženého trestu nezakladá naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Obvinenej bol uložený trest odňatia slobody, teda taký druh trestu, ktorý zákon za pokračovací trestný čin podvodu pripúšťa. Zároveň je potrebné uviesť, že v jej prípade bol uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, keďže za trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona mohol súd uložiť trest odňatia slobody vo výmere dva až osem rokov. Súd jej (vzhľadom na ustanovenie § 41 ods. 3 Trestného zákona) uložil spoločný trest odňatia slobody za zbiehajúcu sa trestnú činnosť vo výmere tri roky, s podmieneným odkladom a stanovením skúšobnej doby päť rokov, teda v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe. Ani tento dovolací dôvod preto nemohol byť naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenaplnia (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Povedané inými slovami, predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.

Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin, alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinená namietala nesplnenie základných znakov pokračovacieho trestného činu, najmä chýbajúci jednotiaci zámer a tiež dlhší časový odstup medzi skutkami, a tým aj nesprávne právne posúdenie.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin.

Zákonodarca teda pokračovací trestný čin charakterizoval tromi znakmi:

- a) viaceré čiastkové útoky naplňajú znaky toho istého trestného činu (trestnosť čiastkového útoku),
- b) objektívnou súvislosťou,
- c) subjektívnou súvislosťou.

Ad a) Prvou podmienkou pokračovacieho trestného činu je samotná trestnosť čiastkového útoku. To znamená, že každý útok sám osebe by mal naplňovať znaky skutkovej podstaty toho istého trestného činu. Do tejto problematiky však svojou rozhodovacou činnosťou zasiahol najvyšší súd, ktorý vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. R 26/2018 túto formuláciu mierne upravil: „Formulácia ‚trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin‘ uvedená v druhej vete § 122 ods. 10 Trestného zákona znamená, že sa hodnota výšky spôsobenej škody alebo získaného prospechu pri jednotlivých čiastkových útokoch na účel posúdenia právnej kvalifikácie spočítava.“ Nie je preto v dôsledku uvedeného kvalifikačne relevantné, aká je výška škody alebo rozsahu činu pri ktoromkoľvek čiastkovom útoky, ale až pri ich finálnom súčte. Za pokračovanie v trestnom čine sa považuje aj skutočnosť, že ide o trestný čin čiastočne dokonaný a čiastočne nedokonaný (napr. pokus trestného činu).

Ad b) Objektívna súvislosť spočíva v:

1. v čase,
2. v spôsobe spáchania čiastkových útokov,
3. v predmete.

Z hľadiska času sa vyžaduje, aby jednotlivé čiastkové útoky mali určitú časovú súvislosť. Teória ani aplikčná prax zatiaľ neurčili jednoznačné kritérium, v rámci ktorého pôjde o splnenie kritéria času. Vždy to bude závisieť od charakteru trestnej činnosti, prípadne od konkrétnych trestných činov. Z hľadiska času je potrebné brať do úvahy aj prípravu páchatel'a na spáchanie čiastkových útokov.

Spôsob spáchania trestného činu je postup, akým páchatel' dosiahne porušenie alebo ohrozenie spoločenského záujmu. V prípade pokračovacieho trestného činu by mal byť spôsob spáchania trestného činu zachovaný, resp. aspoň podobný v základných črtách. Táto podmienka vyplýva zo samotnej podstaty pokračovacieho trestného činu, pretože pokračovanie je možné len v činnosti, ktorá je rovnaká, resp. veľmi podobná, rovnorodá.

Jednotlivé čiastkové útoky by mali mať súvislosť aj v predmete útoku. To však neznamená, že páchatel' svoj útok musí namieriť vždy na rovnaký predmet. Stačí, aby predmet bol typovo alebo rodovo podobný. Pri majetkových trestných činoch nie je prekážkou pre pokračovanie v trestnej činnosti, ak sú napríklad v rámci krádeže alebo podvodného konania odcudzené rôzne veci. Od roku 2019 už Trestný zákon nevyžaduje súvislosť v mieste.

Ad c) V rámci subjektívnej súvislosti je dôležitý tzv. jednotiaci zámer páchatel'a, ktorý musí tento úmysel spáchať viaceré trestné činy, resp. viaceré čiastkové útoky nadobudnúť už v začiatkoch.

Okresný súd správne k právnej kvalifikácii konania obvinenej uviedol, že „obžalovaní postupne vytvorili sieť obchodných spoločností, prostredníctvom ktorých predstierali priamo, či cez nastrčené osoby (biele kone), záujem obchodovať na trhu s dopravami, vylákali tak od poškodených vykonanie prepravy, tieto neuhradili a v čase splatnosti záväzkov sa pre veriteľov stali nekontaktní a zmenili sídla, v príčinnej súvislosti s ich konaním boli spôsobené poškodeným (viaceré osoby) majetkové škody presahujúce hranicu značnej škody, sčasti konali samostatne, sčasti spoločným konaním, pričom za pôvodcu nastavenej podvodnej schémy možno označiť obžalovanú F. X. I. (predtým F.), ktorá pôsobila s exmanželom už v spoločnosti T., P. F. (čo potvrdil svedok Š. X., E. T.), ktorá tiež vyvíjala obdobné aktivity. Takýmto konaním obidvaja obžalovaní naplnili obligatórne znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a), písmeno c) Trestného zákona, pričom právna kvalifikácia trestného činu reflektuje jednak na rozsah trestného činu (spôsobená škoda) a jednak na počet poškodených, preto súd uznal obžalovaných skutkovo aj právne za vinných tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. V dôsledku aktívnej činnosti obžalovaných boli objednaní dopravcovia uvedení do omylu (predstieraním okolnosti, ktoré neboli v súlade so skutočným stavom veci), a títo poskytli majetkové plnenie (vykonanie prepravy) a neuhradením faktúr zo strany obžalovaných a ich firiem im vznikla majetková škoda. Motív protiprávneho konania obžalovaných spočíval prioritne v získaní majetkového profitu. Súd konanie obžalovaných vyhodnotil z hľadiska úmyslu podľa § 15 písmeno a) Trestného zákona ako úmysel priamy, nakoľko obžalovaní chceli svojím konaním porušiť záujem chránený Trestným zákonom (jednota vedomosti a vôle), berúc do úvahy okolnosti, za akých obžalovaní skutky spáchali a tiež skutočnosť, že neexistovali žiadne pochybnosti o zachovaní ich rozpoznávacích a ovládacích schopností v čase skutku. Súd dospel k záveru, že obžalovaní museli bezpečne vedieť a vnímať, že svojím konaním vyvolali u poškodených omyl, v dôsledku ktorého poškodení vykonali majetkové dispozície. Súd preto vyhodnotil konanie obžalovaných ako závažné a škodlivé pre spoločnosť, v zásade síce s napravitelným následkom, ktoré však bolo v zásadnom rozpore so zákonmi, pravidlami morálky a pravidlami správania sa.....Právny záver o tom, že skutky v hore uvedených rozhodnutiach tvoria čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu vo vzťahu k prejednávanej veci (sp. zn. 5T/72/2014) súd vyvodil z ustanovenia § 122 odsek 10 Trestného zákona (čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, v spôsobe spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a). V prejednávanej spojenej veci (sp. zn. 5T/72/2014) bolo obžalovanej F. X. I. za skutok spáchaný v období od 08.05.2006 až do 03.11.2006 vznesené obvinenie dňa 25.11.2011 (škoda 4858,24 eur), za skutok spáchaný v období od 24.07.2007 do 31.10.2007 bolo obžalovanej vznesené obvinenie dňa 26.01.2012 (škoda 19691,83 eur), za skutok spáchaný v období od 03/2008 do 07/2008 (pôvodne sp. zn. 5T/34/2016), bolo obžalovanej vznesené obvinenie dňa 13.06.2013 (škoda 21104,65 eur). Obžalovanému M. X. bolo vznesené obvinenie v prejednávanej veci (5T/72/2014) za skutok spáchaný v období v období od 24.07.2007 do 31.10.2007 dňa 26.01.2012 (škoda 19691,83 eur) a za skutok spáchaný v období 02/2007 až 23.07.2007 (pôvodne sp. zn. 1T/128/2013) mu bolo vznesené obvinenie dňa 27.10.2011 (škoda 20074,72 eur). Trestnosť všetkých čiastkových útokov u jednotlivých obžalovaných sa posudzuje ako jeden trestný čin a rozsah trestného činu u každého z nich tvorí finálny súčet spôsobenej škody za všetky čiastkové útoky, protiprávnym konaním obžalovanej F. X. I. tak vznikla celková škoda na cudzom majetku vo výške 45654,72 eur a konaním obžalovaného M. X. vznikla celková škoda na cudzom majetku vo výške 39766,58 eur. Na možnosť prísnejšieho posudzovania stíhaného konania boli obžalovaní vopred písomne súdom upozornení (§ 284 odsek 2 Trestného poriadku).“

Aj napriek tomu, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vo veci sám nanovo rozhodol je potrebné uviesť, že v časti posúdenia jednotlivých skutkov ako pokračovacieho zločinu podvodu sa stotožnil v plnej miere s rozhodnutím okresného súdu a v odôvodnení svojho rozhodnutia naň poukázal (str. 26 - 27), pričom uviedol: „Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa dôsledne postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k takým procesným

chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, najmä pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky, tvoriace jednotlivé čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, ustálené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku stali spôsobom tam popísaným a že skutok pod bodom 1/ spáchala obžalovaná v I. rade a skutok pod bodom 3/ spáchali obidvaja obžalovaní. Zároveň poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ ide o skutok v bode 2/, bol obžalovaný v II. rade právoplatne uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/128/2013 zo dňa 28.05.2021 právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/72/2021 dňa 24.02.2022 a pokiaľ ide o skutok v bode 4/, bola obžalovaná v I. rade právoplatne uznaná vinnou rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/34/2016 zo dňa 08.09.2022 právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To/17/2023 dňa 09.05.2023, preto už v daných prípadoch odvolací súd neskúmal vinu, ani o tejto nerozhodoval, keďže išlo o čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu. Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku dôkladne a podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obrannými tvrdeniami obžalovaných a tiež s akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny. Opodstatnené závery a zistenia súdu prvého stupňa aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplývajú z dôkazov vykonaných zákonným spôsobom pri dodržaní kontradiktórnosti konania. Súd prvého stupňa správne poukázal na jednotlivé vo veci vykonané dôkazy a v napadnutom rozsudku veľmi podrobným, vyčerpávajúcim, správnym a zákonným spôsobom odôvodnil súd prvého stupňa svoje úvahy ohľadom skutkových zistení, ktoré prijal na základe jednotlivých vykonaných dôkazov. Odvolací súd si ich v celom rozsahu osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.“

Najvyšší súd sa stotožňuje s právnou kvalifikáciou konania obvinenej ako pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, s použitím § 138 písm. j) Trestného zákona, § 127 ods. 12 Trestného zákona, v bode 3) spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, nakoľko čiastkové útoky obvinenej spája objektívna súvislosť v čase, v spôsobe spáchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer. Trestnosť všetkých čiastkových útokov u obvinenej súdy správne posudzovali ako jeden trestný čin, pričom protiprávnym konaním obžalovanej F. X. I. vznikla celková škoda na cudzom majetku vo výške 45 654,72 Eur.

Čo sa týka namietaného premlčania niektorých skutkov najvyšší súd poukazuje na správne odôvodnenie krajského súdu v časti rozhodnutia, kde uviedol, že: „K doplneniu odvolacích dôvodov obhajobou na verejnom v súvislosti s premlčaním trestného stíhania podľa § 87 Trestného zákona, odvolací súd zdôrazňuje, že nedošlo k uplynutiu zákonom predpokladanej premlčacej doby upravenej v § 87 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona, teda 10 rokov v prípade prejednávanej veci, vzhľadom na skutočnosť, že ide o zločin, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody od 2 do 8 rokov, v znení Trestného zákona účinného do 06.08.2024 bolo možné uložiť trest odňatia slobody od 3 do 10 rokov. Rozhodujúcim momentom, od ktorého začala uvedená premlčacia doba plynúť, bol okamih dokonania trestného činu, čo je v prípade pokračovacieho trestného činu okamih dokonania posledného čiastkového útoku trestného činu. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že posledný čiastkový útok spáchala obžalovaná v I. rade samostatne v júli 2008, obžalovaný v II. rade spáchal samostatne posledný čiastkový útok v októbri 2007 a posledný čiastkový útok spoločne spáchali obžalovaní dňa 18.01.2012. K prerušeniu premlčania trestného stíhania došlo podľa § 87 odsek 3 Trestného zákona, teda vznesením obvinenia pre prejednávany trestný čin, a to dňa 25.11.2011 na základe uznesenia o vznesení obvinenia obžalovanej v I. rade za čiastkové útoky spáchané samostatne, dňa 31.10.2011 na základe uznesenia o vznesení obvinenia obžalovanému v II. rade za čiastkové útoky spáchané samostatne a pokiaľ ide o čiastkové útoky spáchané spoločne, dňa 12.02.2014 bola na súd I. stupňa podaná obžaloba. Po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia boli vykonané aj ďalšie relevantné procesné úkony, ktoré spôsobovali prerušenie premlčania trestného stíhania, v dôsledku čoho začala plynúť nová premlčacia doba.“

Právne posúdenie skutku ako pokračovacieho trestného činu súdmi oboch stupňov teda vychádzalo z vykonaného dokazovania, a podľa najvyššieho súdu zodpovedalo ustanoveniam Trestného zákona. Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej

veci nie sú splnené obvinenou uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku, a z tohto dôvodu dovolanie obvinenej na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.